

Arrest

nr. 143 695 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van beslissing van 22 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 10 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. PEPEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 27 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 22 maart 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 10 april 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2011 werd ingediend door.

A. S., R. (...) (R.R.: 073033058371)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Iran

Adres: (...)

in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en daar attesten van voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een inburgeringscontract voorlegt, attesten van de VDAB voorlegt, werkbereid is en reeds uitzendwerk verricht heeft, dat hij loonfiches voorlegt, een arbeidsovereenkomst en een aanbod voor tewerkstelling voorlegt, attesten van de belastingen voorlegt, een attest van loopbaanoriëntatie voorlegt, beroepsopleidingen heeft gevolgd (informatica en houtbewerking) een huurovereenkomst voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder haalt betrokkene nog aan dat hij zich in een precaire sociale en politieke situatie bevindt en dat in zijn land van herkomst de democratie en godsdienstvrijheid aan banden zouden worden gelegd voor verzoeker. Betrokkene meent dan ook dat het voor hem uitermate moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. In totaal diende verzoeker 8 maal een asielaanvraag in. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 31.03.2005, werd afgesloten op 21.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Vervolgens diende verzoeker een tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag in op datum van 07.12.2007, 01.04.2009, 29.04.2009, 30.07.2009 en 04.10.2010, die telkens werden afgesloten met de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op 20.12.2007, 16.04.2009, 07.07.2009, 13.08.2009 en 21.10.2010. Vervolgens diende verzoeker een zevende asielaanvraag in op 18.11.2010, waarvan hij afstand deed bij DVZ op 19.01.2011. Tenslotte diende verzoeker een achtste asielaanvraag in op 08.02.2011, die werd afgesloten op 28.02.2011 met de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.02.2011.

De duur van deze procedures - respectievelijk 2 jaar en drie maanden; 13 dagen; 15 dagen; 2 maanden; 1 maand; 17 dagen; 2 maanden; 20 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

1.3. Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op dezelfde dag kennis neemt van deze beslissing. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 22/0372012,

wordt aan **A. S., R. (...) (M)**

geboren te (...) (Iran), op (...),

van IRAN nationaliteit verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op **10/05/2012** het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

♦ **De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er met in het deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1,2' van de Wet van 15 december**

O Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van Inoverwegingname de Dienst

O Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 25/02/2011. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van "de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet". Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt. Bovendien houdt de bestreden beslissing een volledige miskennis in van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankering.

Verzoeker is van oordeel dat hij voldoende aantoonde reeds lang in België te verblijven, doch ondervond moeilijkheden met het bekomen van een wettig verblijf aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Iran met het oog op het bekomen van een visum voor België.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Bovendien staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord;

De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoekster op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst en hierdoor van zijn Belgische vrienden (die voor hem als familie zijn daar hij met zijn biologische familie geen enkel contact meer heeft) gescheiden wordt.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Iran.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel;

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen met miskennis van bewijsstukken die werden voorgelegd.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd."

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoeker haalt in essentie aan dat hij voldoende aantoont dat hij reeds lang in België verblijft en dat hij moeilijkheden heeft ondervonden met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Iran met het oog op het bekomen van een visum voor België. Verzoeker stelt verder dat, wanneer hij naar Iran dient terug te keren, hij compleet aan zijn lot zal worden overgelaten nu hij over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt. Volgens de verzoeker houden de bestreden beslissingen een schending in van artikel 8 van het EVRM, aangezien hij op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar Iran, waardoor hij van zijn Belgische vrienden zal worden gescheiden, die hij als familie beschouwt daar hij met zijn “*biologische familie*” (in Iran) geen enkel contact meer heeft. Dienaangaande merkt verzoeker tevens op dat bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM, omdat uit het dossier blijkt dat hij “*bijzondere nauwe banden*” heeft met België. Hierdoor zal hij ernstige schade lijden en zal hij bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Iran.

Verzoeker haalt vervolgens (meerdere keren) aan dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest in zijn besluitvorming, dat hij niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens en dat in de bestreden beslissing zelfs geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en de “prangende humanitaire situatie” waarin hij zich bevindt.

3.4. De Raad merkt op dat verzoeker deels dezelfde argumenten aanhaalt als diegene die hij heeft uiteengezet in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg onderzoekt de Raad in eerste orde de eerste bestreden beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoeker haalt aan dat hij zich in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft beroepen op "*criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankering*" doch dat de bestreden beslissing "*een volledige miskennis*" inhoudt "*van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09*". Hoewel in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., gewag wordt gemaakt van een "*duurzame lokale verankering in België*", blijkt uit deze aanvraag niet dat de verzoeker zich uitdrukkelijk beroept op de voormelde instructie van 19 juli 2009. Daarenboven kan verzoeker niet dienstig een – overigens niet uitgewerkte – redenering opbouwen die vertrekt vanuit deze instructie aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (nr. 198.769 van 9 december 2009). Een schending van een vernietigde instructie kan niet worden aangenomen.

Verzoeker verwees in zijn verblijfsaanvraag wel naar de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. De gemachtigde stelt dienaangaande het volgende: "*De advocaat van betrokkene verwijst naar de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.*" Deze motivering wordt op geen enkele wijze betwist of weerlegd in het verzoekschrift.

3.7. Verzoeker betoogt dat hij voldoende aantoonde dat hij reeds lang in België verblijft en dat hij moeilijkheden heeft ondervonden met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Iran met het oog op het bekomen van een visum voor België. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., dit argument niet heeft uitgewerkt zodat de gemachtigde ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In zijn verblijfsaanvraag gaf verzoeker wel enerzijds aan dat hij reeds lange tijd in België verblijft, waarbij hij een verdere uiteenzetting gaf omtrent zijn duurzame lokale verankering/integratie in België en anderzijds dat hij niet kan terugkeren naar Iran omwille van de "*precaire en sociale politieke situatie*" waarin hij zich bevindt. Verder vermeldde verzoeker dat hij "*vele vrienden en kennissen heeft*" in België. In de verblijfsaanvraag heeft verzoeker tevens aangekaart dat hij tijdens de periode waarin hij in België verbleef, "*nauwe sociale banden*" heeft opgebouwd met zijn omgeving en dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden en dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en daar attesten van voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een inburgeringscontract voorlegt, attesten van de VDAB voorlegt, werkbereid is en reeds uitzendwerk verricht heeft, dat hij loonfiches voorlegt, een arbeidsovereenkomst en een aanbod voor tewerkstelling voorlegt, attesten van de belastingen voorlegt, een attest van loopbaanoriëntatie voorlegt, beroepsopleidingen heeft gevolgd (informatica en houtbewerking) een huurovereenkomst voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. (...) De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Verder haalt betrokkene nog aan dat hij zich in een precaire sociale en politieke situatie bevindt en dat in zijn land van herkomst de democratie en godsdienstvrijheid aan banden zouden worden gelegd voor verzoeker. Betrokkene meent dan ook dat het voor hem uitermate moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. In totaal diende verzoeker 8 maal een asielaanvraag in. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 31.03.2005, werd afgesloten op 21.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Vervolgens diende verzoeker een tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag in op datum van 07.12.2007, 01.04.2009, 29.04.2009, 30.07.2009 en 04.10.2010, die telkens werden afgesloten met de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op 20.12.2007, 16.04.2009, 07.07.2009, 13.08.2009 en 21.10.2010. Vervolgens diende verzoeker een zevende asielaanvraag in op 18.11.2010, waarvan hij afstand deed bij DVZ op 19.01.2011. Tenslotte diende verzoeker een achtste asielaanvraag in op 08.02.2011, die werd afgesloten op 28.02.2011 met de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.02.2011.

De duur van deze procedures - respectievelijk 2 jaar en drie maanden; 13 dagen; 15 dagen; 2 maanden; 1 maand; 17 dagen; 2 maanden; 20 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze concrete motieven - in het bijzonder dat de duur van de verschillende asielprocedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, dat de aangehaalde elementen van integratie niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat de bewering dat hij zich in een precaire sociale en politieke situatie bevindt, een element betreft dat reeds werd aangehaald ter ondersteuning van zijn asielaanvragen en werd verworpen door de asiendiensten - niet betwist noch weerlegt.

De Raad wijst erop dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoeker en de daaruit voortvloeiende integratie en nauwe banden met België zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen.

De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte wijst de gemachtigde erop dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift concreet aan waarom zijn lang verblijf, integratie en nauwe banden in België het hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst in te dienen. Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen integratie en nauwe banden met België apprecieerde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.8. Verzoeker benadrukt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn en hij verbindt dit met een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering tot voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoeker. In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker verkeerdelijk betoogt, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit gebeurt aan de hand van een billijke belangenafweging.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met zijn banden met België, dit is zijn lang verblijf, zijn integratie en sociale banden, met name zijn vrienden- en kennissenkring, die onderdeel uitmaken van zijn privéleven, en dat een afweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij *in casu* werd nagegaan of deze elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen.

Zoals uit punt 3.7 blijkt, verwierp de gemachtigde deze elementen als een buitengewone omstandigheid in lijn met vaste rechtspraak van de Raad van State en toont verzoeker niet aan dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen integratie en nauwe banden met België apprecieerde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.9. De Raad wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissingen, in wezen enkel inhoudt dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten – hij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt overigens dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

3.10. Hierbij wordt gewezen op de nauwe samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Iran verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat op grond van de elementen die aan de gemachtigde werden kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., een afweging omtrent verzoekers privéleven heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoeker, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de verzoeker zich op het moment dat het bestreden bevel werd genomen op onregelmatige wijze in het Rijk bevond, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.11. Verzoeker brengt heden tegen de bestreden beslissingen in dat hij zal worden gescheiden van zijn Belgische vrienden, die hij als familie beschouwt nu hij met zijn biologische familie geen contact meer heeft, waardoor hij bij terugkeer naar Iran ernstige schade zal lijden en aan zijn lot zal worden overgelaten omdat hij er over geen enkele opvang beschikt, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt.

Verzoeker suggereert met dit betoog een schending van zijn recht op eerbiediging van het familieleven. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van een familieleven met zijn Belgische vrienden, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Opdat een familieleven beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, zijn er "*persoonlijke*" en "*hechte*" banden nodig. In beginsel vereist de rechtspraak van het EHRM dat er sprake is van bloedbanden of andere banden van (feitelijke) aanverwantschap, (feitelijke) verwantschap of (feitelijk of wettelijk) partnerschap of feitelijke zorgrelaties. (Zie U. KILKELLY, *The right to respect for private and family life – a guide to the implementation of Article 8 of the European Convention on Human Rights*, Human Rights Handbook no. 1, Strasbourg, Council of Europe Publishing, 2003, 15-19; en ECHR, *Practical Guide on Admissibility Criteria*, Strasbourg, Council of Europe, 2014, 71-73). Waar verzoeker enkel betoogt dat zijn Belgische vrienden "*als familie*" voor hem zijn, toont hij niet aan dat deze vriendschapsbanden op gelijke voet kunnen worden beschouwd als de bovenvermelde "*persoonlijke*" en "*hechte*" banden die de rechtspraak van het EHRM vereist. Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven niet aannemelijk.

Verder wordt benadrukt dat een eventueel tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont de verzoeker in zijn uiterst summier betoog niet aan dat zijn nauwe banden met België, die onderdeel uitmaken van zijn privéleven, onherstelbaar worden beschadigd. De Raad wijst volledigheidshalve nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met vrienden en kennissen en het privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker het gebrek aan contact met zijn familie en het gebrek aan opvang in zijn land van herkomst niet heeft aangehaald in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Nochtans dient de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Bij gebrek aan een uiteenzetting in de verblijfsaanvraag omtrent het gebrek aan contact met familie en opvang in Iran, kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Daarenboven kan verzoeker niet in zijn betoog worden gevolgd omdat hij zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Hij toont niet op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst, Iran, geen banden meer heeft met zijn familieleden of andere personen noch dat hij er niet kan rekenen op opvang van welke aard dan ook. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, die werd geboren in 1973, pas in 2005 uit zijn land van herkomst is vertrokken om in België asiel aan te vragen. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Iran, gezien zijn lang verblijf aldaar, bij niemand meer terecht zou kunnen. Zelfs mocht verzoeker geen persoon hebben in Iran waarop hij op kan terugvallen, dan toont verzoeker, die een volwassen man is en in beginsel voor zichzelf kan zorgen, nog niet aan dat dit element het hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in Iran in te dienen. Verzoeker maakt een "*ernstige schade*" dan ook niet aannemelijk.

3.12. Tenslotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, staat nog steeds open, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht

van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In het licht van wat hierboven wordt besproken stelt de Raad vast dat het betoog dat de gemachtigde niet zou zijn uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens en dat in de eerste bestreden beslissing geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en "*prangende humanitaire situatie*" waarin verzoeker zich bevindt, geen steun vindt in deze bestreden beslissing en in het administratief dossier.

Uit de lezing van de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle argumenten die in de in punt 1.1. vermelde aanvraag werden aangehaald. Er blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete feitelijke omstandigheden waarin de verzoeker zich zou bevinden. Voorts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde telkens uitvoerig heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van bepaalde argumenten die hij reeds aanbracht ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag en hij haalt ongestaafde en niet verder toegelichte redenen aan waarom hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen vanuit zijn land van herkomst die hij niet eerder in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald. Een dergelijk betoog volstaat niet om de verschillende motieven in de eerste bestreden beslissing te weerleggen, noch om een schending van artikel 8 EVRM ten aanzien van het bestreden bevel.

Verzoeker voert tenslotte nog aan dat er sprake is van "*onzorgvuldig bestuur*" doordat de gemachtigde heeft nagelaten "*waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen*", hetgeen noodzakelijk zou zijn om te kunnen oordelen of "*het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM*". In zoverre de verzoeker in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om zijn standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat hij zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196 233; RvS 23 november 2009, nr. 198 143). Verzoeker beperkt zich overigens tot deze loutere stelling, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, die onontvankelijk werd verklaard, zodat aangaand betoog in geen geval kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, noch van de tweede bestreden beslissing, die, zoals reeds gesteld, werd genomen in navolging van de eerste bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd, gelet op het voorgaande, niet geschonden.

Verzoeker maakt met zijn betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beide bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen op kennelijke onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES